

Rose

2

แล้วพบกันในวันที่ยี่สิบ

LET'S MEET ALIVE

살아서 만납시다

ฮาโลวีน (HALLOWEEN) เซียน

ดรอจสิริ แปก

YUUYASUDA ปก

Rose

แล้วพบกันในวันที่รอตตาย 2

Let's Meet Alive

살아서 만납시다

할로윈 (Halloween)

เขียน

ตรองสิริ

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แล้วพบกันในวันที่รอคอย 2

살아서 만납니다

Rose

โน้ตเครื่องบรรเลงฮอร์น คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชดาภิเษก (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

살아서 만납니다

LET'S MEET ALIVE originally in Korea

By 할로윈 (Halloween)

Copyright © 2021, 할로윈 (Halloween)

Thai Translation Copyright © Thai edition 2025, Amarin Corporations Public Company Limited in 2025

All rights reserved.

Thai translation right arranged with MUNPIA

through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8419-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทฮอร์น คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกตุ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อนุชา จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ ศิวาสสร ลิ้มเนย์ • บรรณาธิการเล่ม กัลยากร เจริญอมรรัตน์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปก กุณทิรา บงแก้ว

ออกแบบรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด, ตูมิสรา เล็กเลิศ • พิสูจน์อักษร ส่องนภา รักตร์วิสัย

คำนำสำนักพิมพ์

ความเห็นแก่ตัวของมนุษย์นั้นมักเปิดเผยอย่างชัดเจนในช่วงเวลาลำบาก ยิ่งอยู่ก้ำกึ่งระหว่างความเป็นกับความตาย คนที่จิตใจอ่อนแอก็ยิ่งแตกสลายได้ง่าย ส่วนคนเห็นแก่ตัวก็จะคิดว่าตนเองแข็งแกร่งและยิ่งใหญ่

ฮันแทแบ็กและอีชินฮุกีหลีกหนีเหตุการณ์วุ่นวายนี้ไม่พ้น พวกเขาเจอบุคคลที่กุมอำนาจในเมือง คนคนนั้นยกยอตนเองดังทวยเทพผ่านความศรัทธา ทั้งที่ปากเดียวกันนั้นก็เป่าหูผู้คนแล้วสาตมลทินให้พระผู้เป็นเจ้าด้วยวาจาโสมม และปลักใส่ทุกชีวิตสู่ความตาย

เนื้อหาในเล่มนี้ยังคงเข้มข้นเหมือนเดิม คาดเดาไม่ได้เลยว่าการเดินทางครั้งนี้จะมีเรื่องอะไรรอพวกเขาอยู่บ้าง นอกจากต้องสู้กับตัวเข็มนาฬิกาและมนุษย์ด้วยกันเองแล้ว พวกเขายังต้องสู้กับหัวใจตัวเองอีกด้วย หากอยากรู้ว่าความใกล้ชิดของทั้งสองคนจะส่งผลต่อหัวใจบ้าง โปรดพลิกอ่านหน้าต่อไปและร่วมลุ้นไปด้วยกันนะคะ

Rose

จากใจนักแปล

สวัสดีค่ะ นักอ่านที่น่ารักทุกท่าน

ก่อนอื่นเลย ขอขอบคุณจากใจที่เลือกหยิบ “แล้วพบกันในวันที่ รอดตาย” มาอ่าน ท่ามกลางสิ่งดึงดูดใจมากมาย การสละทรัพยากรเวลา อันมีค่าของทุกท่านซึ่งทำให้เราได้มาเจอกันในสวนอักษรแห่งนี้ ถือเป็นเกียรติอย่างยิ่ง หวังว่าเรื่องราวของซินฮูกับแทแบ็กจะทำให้คุณเพลิดเพลิน อ่านสนุกได้ไม่มากก็น้อย

นิยายเรื่องนี้เปิดฉากด้วยบรรยากาศไม่ชอบมาพากล ณ ใจกลางกรุงโซล เมื่อเกิดเหตุการณ์ผิดธรรมชาติที่อธิบายไม่ได้ ใจกลางเมืองใหญ่พบเห็นสิ่งมีชีวิต (?) ประหลาดที่กลุ่มรุมกัดกินทำร้ายผู้คน ความสิ้นหวังของผู้เหลือรอดดำเนินลงเรื่อยๆ ในโมงยามที่ไม่อาจไวใจใครได้อีกแม้แต่รัฐบาล ประกายแห่งความหวังเดียวคือการอพยพหนีลงใต้ไปท่าเรือมกโพให้เร็วที่สุด และซินฮูก็รับหน้าที่นั้นพาแทแบ็กเดินทางไปด้วยกัน

ระหว่างการเดินทาง นอกจากเราจะได้ลุ้นระทึกไปกับทั้งสองหนุ่ม ยังได้เรียนรู้การเติบโตทางจิตใจของพวกเขาพร้อมกันไปด้วย คนบางคนนั้นเติบโตมาพร้อมบาดแผล ทั้งเชื่อร้ายลึกกัดกินในใจ ทำให้มุมมองกับทัศนคติต่อชีวิตบิดเบี้ยวโดยไม่รู้ตัว ถึงอย่างนั้น การได้รับความรักและปรารถนาดีจากใครอีกคน ก็อาจกลายเป็นยาถอนพิษและชุบชูหัวใจเราค่อยๆ มีพลัง อยากเป็นคนที่ดีขึ้น เพื่อจะได้พบกันในวันที่ดีกว่า

หวังว่าเรื่องราวในนิยายเรื่องนี้ จะพาให้คุณผู้อ่านหลุดพ้นจากปัญหาว่าุ่นใจในชีวิตจริงได้สักช่วงนะ มาร่วมเอาใจช่วยการผจญภัยพร้อมกับเติบโตของซินฮูกับแทแบ็กไปด้วยกัน

แม้จะพยายามทำงานอย่างเต็มที่แล้ว แต่ก็ยังมีข้อบกพร่องอีกมากนัก
หากมีสิ่งไหนผิดพลาดจึงอยากขอภัยนักอ่านทุกท่านมา ณ ที่นี้ โปรดชี้แนะ
พุดคุย และมาเป็นเพื่อนร่วมอ่านหนังสือกันได้ที

<https://www.goodreads.com/trongsiri>

สุดท้าย ขอขอบคุณกองบรรณาธิการทุกท่านของทางสำนักพิมพ์
ที่กรุณาดูแลต้นฉบับด้วยดี เป็นกำลังใจให้ทุก ๆ ท่านเสมอค่ะ

จนกว่าจะพบกันใหม่
ตรองสิริ

Trigger Warning

Angst	มีความรุนแรงทางอารมณ์ บีบคั้นกดดัน
Abuse	การทำร้ายร่างกายและจิตใจ
Blood	เลือด
Cannibalism	การกินเนื้อเผ่าพันธุ์เดียวกัน
Cutting	ใช้ของมีคม
Gore	มีความโหดร้าย รุนแรง
Imprison	การกักขังทรมานเหนียว
Violence	การใช้ความรุนแรง

นิยายเรื่องนี้มีฉากรุนแรงสะเทือนขวัญ และกล่าวถึงเรื่องเพศชัดเจน

เนื้อหาเป็นเพียงเรื่องสมมติ ไม่ได้มีเจตนาวิจารณ์ศาสนา

หรือความเชื่อท้องถิ่นใดๆ

บุคคล ลัทธิ ศาสนา สถานที่

และองค์กรที่กล่าวถึงล้วนเป็นสิ่งสมมติ

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 11

ชายเปาหลุย

พลูไม่ได้ระเบิดเพียงดอกเดียว แต่ยังระเบิดตูมตามดังสนั่นอย่างต่อเนื่อง บางดอกที่พุ่งออกข้างนอกไม่ได้ก็พุ่งอัดเพดานโบสถ์ กระแทกโคมไฟระย้าจนเม็ดคริสตัลลาคาแพงร่วงกราวตกพื้นราวกับลูกเห็บ

เกิดภาพที่สวยงามอย่างน่าประหลาด

พลูมีทั้งประกายไฟสีทอง สีแดง สีชมพู ล้วนวูบวาบแพรวพราวดังการเล่นตลกของปีศาจที่ต้องการหลอกหลอผู้คน

บรรดาสาวกมองพลูนี้ บ้างอ้าปากหวออย่างโง่เง่า บ้างปลดผ้าคลุมศีรษะลงแล้วชมบุชมิบปากสวดมนต์

ระหว่างนั้นสหายก็รีบมุ่งมาสมทบกับพวกเขา ชินฮุยยื่นมือจับตามองการเคลื่อนไหวของพลู

เขาต้องรอจังหวะให้สหายเดินมาถึง และจังหวะมอบ ‘ของขวัญ’ ที่พวกเขาเตรียม

การแสดงพลูระเบิดกินเวลาไม่ถึงห้านาที สว่างไสวถึงความหวังเกิดเพียงครู่สั้นๆ เหมือนความสุขและความเพ้อฝัน แล้วก็หายลับไปในเวลาแสนสั้น สิ่งที่เหลือมีเพียงเขม่าควันสีขาวกับกลิ่นเหม็นไหม้

ความเงิบเอ่อท้นในอาคาร สีหน้าผู้คนงงจ้นคล้ายเพิ่งตื่นจากฝัน

แทแบ็กขยับยื่นชิดหลังชินฮูจับมือเขาไว้เงิบๆ ชินฮูจับมืออีกฝ่ายตอบแน่นฝ่ามือทั้งสองแนบสนิทกัน

ฮเยอินมาถึงตัวพวกเขาแล้ว หล่อนกอดฮเยซองเต็มรัก ฮเยซองยิ้มจางกอดตบน้องสาว พี่น้องสองสาวดีใจที่ได้พบกันอีก

ทว่าในสายตาของเหล่าสาวกกลับเห็นเป็นเพียงการสมคบของพวกปีศาจร้าย สาวกคนหนึ่งเห็นท่าทางนั้นของสองพี่น้องเข้าก็ตะโกนลั่น

“ซาตานล่อลวงพวกเรา!”

“ล่อลวง!”

คนเหล่านั้นดาหน้าเข้าไถ่พวกชินฮูอย่างคุกคาม ทันใดนั้นก็เกิดเสียงกรีดร้องของใครสักคนจากนอกโบสถ์ “อ้ากกกก!” สายตาผู้คนพลันหันมอง

เกิดเสียงร้องโอดโอยและกรีดร้องอีกระลอกตามมา รวกับจะตอกย้ำเรียกความสนใจ เสียงโหยหวนดังต่อเนื่องผ่านประตูไม้เนื้อหนากับหน้าต่างที่แตกจนน่าสงสัยว่าหรือจะเกิดเหตุไฟไหม้นอกโบสถ์

เหล่าสาวกอุทานกันแข็งแช่ ผิดกับพวกชินฮูที่จ้องมองบานประตูสีหน้าเรียบนิ่ง พวกเขารู้มาก่อนแล้วถึงเหตุโกลาหลข้างนอก

เสียงกรีดร้องดังนานครู่หนึ่งก็หยุดลง จากนั้นประตูใหญ่ของโบสถ์ก็เปิดออก คนเปิดคือสาวก

หล่อนเป็นสาวกหญิงวัยกลางคน ผมเผ้าฟูฟ่อง ดวงหน้าแดงก่ำซึ่งไม่ได้เกิดจากเลือดลมในร่าง หากเป็นเพราะเบื่อนเลือด

“กรีดดดด! ช่วยด้วย! ช่วยด้วยยยย! กรีดดดด!”

หล่อนกรีดร้อง ไปหน้าสะบัดซ้ายขวาอย่างกับคนเสียสติ เสียงระงมสะท้อนกึกก้องในโบสถ์ สาวกคนอื่นๆ มองหล่อนคล้ายเห็นคนบ้า ตอนนั้นเองที่มีคนอื่นดันบานประตูเข้ามา

เป็นตัวเขมือบ ผิวหน้าเน่าเฟะเหวอะย่อย เครื่องในห้อยต้องแตงจากหน้าท้องปริแตก ไส้ของอมนุษย์กวัดแกว่งอย่างอุจาดตาเวลาขยับเดิน

ตัวเขมือบเดินโซเซ อ้าปากกว้างกัดไหล่หญิงสาวก เลือดสาตพุ่งหล่อนร้องลั่นปานจะขาดใจ

คนอื่น ๆ ต่างกลั้นหายใจ บางคนกลืนน้ำลาย บางคนผงะถอยหลังแล้ว ล้มเสียหลัก

แต่ก็ไม่มีสักคนคิดช่วยเหลือหญิงวัยกลางคน ได้แต่มองเฉย ไม่ลื้มองดูหล่อนถูกกัดกินด้วยสายตาเหม่อลอย ตัวเขมือบกัดกินหล่อนรวดเดียว ลำตัวก็หายลับเข้าปาก เนื้อชิ้นโตไหลผ่านหลอดอาหาร ลงไปถึงท้องป่องนูนของอมนุश्य

เมื่อกินหมด มันก็เงยศีรษะหาเหยื่อรายต่อไป ดวงตาขุ่นมัวเป็นเลือด ฉายแววดุร้าย ทันใดนั้นประตูก็เปิดออกอีกครั้ง

เป็นตัวเขมือบ ไม่ลื เป็นชายสาวก บรรยายให้ถูกต้องกว่าคือชายที่อีกไม่นานก็จะกลายเป็นตัวเขมือบเพราะถูกกัดล้าคอแห้วหายไปกว่าครึ่ง ข้างหลังมีฝูงตัวเขมือบยกโขยงตามเข้ามา

“บ้าจิบ...ฉันจะไม่ยอมตายคนเดียว...”

ชายสาวกกล่าว ลั่นคำตัวเขมือบที่วิ่งตามมาก็กดขย้าศีรษะชายคนนั้น กระชากกินทั้งคำ

ตัวเขมือบกรูเข้าโบสถ์ไม่ขาดสายจนบานประตูปิดไม่ลง

สภาพตัวเขมือบแต่ละตัวไม่เจริญตาอย่างยิ่ง พวกมันตายนานแล้ว เนื้อหนังจึงขาดรุ่งริ่ง น้ำเหลืองไหลเยิ้ม ร่างกายเหม็นสาบ กล้ามเนื้อเน่าเปื่อย ผุพังทำให้เดินกะเผลก แม้เคลื่อนไหวได้ไม่รวดเร็ว ทว่าฟันยังคมกริบ

เหล่าสาวกรอบบริเวณต่างกระเสือกกระสนวิ่งหนี ทว่านอกจากประตูที่ตัวเขมือบกรูเข้ามาก็ไร้ทางออกอื่น ตัวเขมือบยังกรูเข้ามาทางประตูกันอย่างต่อเนื่อง จากสิบเป็นหลายสิบ อึดใจเดียวจากร้อยก็กลายเป็นหลายร้อยตัว เลือดบนร่างกับโบหูแดงฉานของพวกมันขยับเคลื่อนไหว ดูคล้ายคลื่นโลหิต ซัดสาดทั่วบริเวณ

คลื่นนั้นโถมลามไล่โบสถ์ด้วยความรวดเร็วตั้งเข็มนาแผ่ขยาย ไม่กี่คล้ายไฟลุกลาม เสียงกริตร้องดังโกลาหลเป็นทวีคูณ พื้นสะอาดพลันอาบเลือด สาวกบางคนที่วิ่งหนีพลาดเหยียบเลือดลื่นหกล้ม

“ตะ...ตัวเขมือบมาจากไหนมากมายขนาดนี้...”

ชายคนที่ถือปืนเล็งซินฮูพึมพำง ๆ ซินฮูจึงเอ่ยถามอย่างใจดี

“บอกให้ไหมครับ”

“...หา?”

ชายคนนั้นหันมองชินสุซึ่งขยับตบหลังมืออย่างว่องไว แรงกระแทกนั้นส่งผลให้มือของฝ่ายตรงข้ามพลิก แรงบีบอุ้งมือคลายลง ชินสุกำปากกระบอกปืนแล้วดึงเข้าหาตัวเอง อีกมือจับแมกซีนพร้อมเลื่อนจากบนลงล่าง

ส่วนหลังของปืนกระแทกเข้าใต้คางของชายคนนั้นดังผัวะ

“คือก...”

ความเจ็บที่พุ่งขึ้นถึงสมองทำให้ฝ่ายตรงข้ามกุมคางผงะถอย ปืนตกอยู่ในมือชินสุเรียบร้อย

ชินสุเล็งปืนใส่ศีรษะอีกฝ่ายก่อนบอกยิ้มๆ

“มาจากดินแดนมหัศจรรย์ไงครับ”

จบคำเสียงปืนก็กังวาน ปัง!

หนึ่งชั่วโมงก่อน

“ใช้ผมเป็นเหยื่อล่อเถอะครับ”

คำพูดของหนุ่มแว่นทำให้ชินสุฉุกคิดตาม จริงด้วย เหยื่อล่อ...เหยื่อล่อสำหรับใช้ดึงดูดสายตาคู่คน แบบที่ช่วยให้คนอื่นๆ เสียสมาธิระหว่างพวกเขาลงมือปฏิบัติการ

ลำพังหนุ่มแว่นคนเดียวอาจดึงดูดสายตาได้ก็จริง แต่ก็ยังไม่เพียงพอ จะสร้างความสนใจของสาวกหลายพันคนได้ทั้งหมด ต้องมีเหยื่อล่อแบบเดียวกับหนุ่มแว่นเยอะๆ กล่าวคือ ต้องใช้ตัวเหมือบตัวอื่นด้วย

เรื่องนั้นไม่ยาก เพราะโลกตอนนี้และในเมืองเมืองนี้ย่อมมีตัวเหมือบจำนวนเยอะกว่ามนุษย์ปกติ

ตอนซักถามจอมมุนเมื่อครั้งวันก่อน ชินสุถามถึงพวกตัวเหมือบด้วย

“ตัวเหมือบอื่นๆ อยู่ไหนครับ เล่นประกาศปาวๆ ว่าเป็นผู้พลีชีพ โปสเตอร์ไม่กล้าฆ่าทั้ง”

จอมมุนมอบคำตอบเหลือเชื่อ

“อยู่ที่สวนสนุก”

“...สวนสนุกนั้นเหรอครับ”

“ใช่ พอยกย่องให้สูงส่งเหมือนพระเจ้า เลยฆ่าไม่ได้ แต่จะให้ปล่อยทิ้งไว้ตามถนนก็กลัวจะถูกพวกมันจับกิน เลยชิงบางส่วนไว้ที่นี่ หมู่บ้านพื้นเมือง ส่วนที่เหลือก็ล่อไปขังไว้ในสวนสนุกที่มีแสงไฟกับเสียงดนตรีดังๆ”

ซินฮูทบทวนบทสนทนานั้น เขาเดินไปที่หน้าต่างหอชมวิวกวาดตาดำรวจทัศนียภาพเมืองยงอิน ไกลออกไปเขาเห็นชิงช้าสวรรค์ขนาดใหญ่ที่มองจากตรงนั้นเหลือขนาดเท่าปลายเล็บ แล้วก็เห็นรถไฟเหาะตีลังกาท่ามกลางเมฆไม่รู้ไร

เมืองยงอินมีสวนสนุกชื่อดัง เป็นสวนสนุกดินแดนมหัศจรรย์ที่ขนาดใหญ่มาก จองมุนบอกว่าพวกเขาขังตัวเขม็อบจำนวนมากไว้ที่นั่น หากพาพวกมันมาถึงโบสถ์ ก็คงใช้จัดการเหล่าสาวกได้ง่าย

ป็นที่บาทหลวงของฝ่ายก่อนโตซื้อมีเย็บกระบอก ไม่มีทางพออน่นอน หากตัวเขม็อบหลายพันตัวบุกกรูเข้ามา โบสถ์ย่อมต้องกลายเป็นสถานที่นองเลือด จากนั้นพวกเขาจะอาศัยจังหวะโกลาหลทำการช่วยเหลือยของและหลบหนีกันต่อ

ปัญหาคือจะล่อตัวเขม็อบจำนวนมากขนาดนั้นมาถึงโบสถ์ได้อย่างไร

ซินฮูจ้องมองไปทางสวนสนุก เขาเลื่อนสายตามองสำรวจพื้นที่ใกล้ๆ หอชมวิวมียอดสูงชันหลังหนึ่งเลยถนนฝั่งตรงข้ามโบสถ์ หน้าที่กมีรถยนต์สีฟ้าขาวจอดเรียงกันสามคัน

เขารีบจำเดินมาดูแผนที่ซึ่งเปิดทางทิ้งไว้บนโต๊ะ จากนั้นก็รีบหาซื้อตึกคนอื่น ๆ เห็นซินฮูเคลื่อนไหววุ่นวายคนเดียวก็เดินเข้ามาหาด้วยสีหน้าหงาย ๆ

“หาอะไรครับ”

แทแบ็กถาม นิ้วชี้ของซินฮูที่ลากไปบนแผนที่หยุดชี้ตำแหน่งหนึ่งพอดี ป้อมตำรวจชุมชน เขตซูจี

ซินฮูเห็นข้อความนั้นเข้าก็คลี่ยิ้ม

“แทแบ็ก”

“ครับ”

“รู้จักนิทานเรื่องชายเปาหลุยไหมครับ”

“...บ้านคนรวยเขาก็อ่านหนังสือนิทานนะครับ” แท้แบ็กทำปากย่น
“งั้นหรือครับ”

“ครับ นิทานเล่าถึงหมู่บ้านที่มีหนูซุกซม แล้วก็มีลุงเป่าซลุ่ยเก่งๆ
ใช้ซลุ่ยนั้นเป่าล่อให้หนูกระโจนลงทะเลสาบ”

“ถูกต้องครับ เรื่องนั้นแหละ”

ซินฮูหัวเราะเบาๆ พร้อมลูบท่อนแขนแท้แบ็ก เขาหันหลังกลับไปหา
คนอื่นๆ ซินฮูสบตาพวกเขาครุ่นหนึ่งและเริ่มอธิบายแผนการ ‘ซายเป่าซลุ่ย’

ภายในป้อมตำรวจชุมชนเจียบสงบ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าปลอดภัย
เพราะถึงอย่างไรเวลามีเหตุวุ่นเหตุน่ากลัว ที่ที่ชาวบ้านจะมุ่งหน้าไปหาก่อน
ก็คือป้อมตำรวจ ที่นั่นจึงเห็นร่องรอยว่ามีคนมากมายเคยเข้ามา เอกสาร
กับคอมพิวเตอร์ล้มระเนระนาด คราบเลือดแห้งกรังเปื้อนทั่วพื้นและผนัง

ซินฮูใช้สันขวานเคาะโต๊ะทำงานในป้อมตำรวจ คนอื่นๆ ต่างกระซิบ
อาวุธในมือ เตรียมพร้อมต่อสู้

ผ่านไปห้าวินาที กระทั่งครบหนึ่งนาทีที่ยังไร้แววผู้ถูกถาม บ่งบอก
ให้รู้ว่าไม่มีตัวเชม็อบ หรือต่อให้มี ก็น่าจะไม่มีเท้าครบสองข้างให้คอยวิ่ง
ไล่กวดพวกเขา

ทุกคนแยกย้ายกันค้นหากฎจราจร หรือก็คือกฎจราจรตำรวจ

การหากฎจราจรไม่ค่อยยาก ได้โต๊ะทำงานพบศพตำรวจลำตัวขาดศพหนึ่ง
พอค้นกระเป๋าทางเกงศพก็เจอหลายสิ่งแต่กลับไม่เป็นประโยชน์ รถตำรวจ
ที่จอดหน้าป้อมมีสามคัน พวกเขาค้นเจอกฎจราจรแค่คันเดียว

ขณะซินฮูถอนหายใจด้วยความเสียดาย ฮยอินก็เดินหอบลำโพง
เครื่องเบื้อเริ่มเดินมาหา เป็นลำโพงหน้าตาแปลกๆ ที่มีปากแตรเป็นสีดำ
พ่วงอุปกรณ์ทรงสี่เหลี่ยมสำหรับใช้พูด หน้าตาคล้ายโทรโข่ง

ท่าทางจะเป็นโทรโข่งแบบที่ตำรวจใช้กัน พอลองกดปุ่มก็พบว่าใช้เป็น
ไมโครโฟนหรือส่งเสียงไซเรนได้ด้วย

สีหน้าซินฮูค่อยๆ แย่ขึ้น เขาเผ่ลอบดูศีรษะฮยอินแล้วก็ตกใจรีบเก็บไม้
เก็บมือ แล้วเอ่ยขอบคุณเป็นคำพูดแทน ส่วนฮยอินก็ยิ้มแป้นรับอย่างยินดี

แทแบ็กจ้องทั้งคู่ด้วยแววตาไม่สบอารมณ์

ชินฮูก็แปลกคน ทำตัวเหมือนไม่แคร์โลก แต่เวลาชมคนอื่นดันถึงเนื้อถึงตัวได้เลยทันที ตอนติดในร้านขายยางรถยนต์ก็เหมือนกัน พอแทแบ็กทำให้นึกแผนภูเขาไฟระเบิดออก ชินฮูก็จัดการขายขี้แก้มอีกฝ่ายด้วยความชื่นชมยกใหญ่

ตอนแรกแทแบ็กนึกว่าชินฮูติดนิสัยชอบสัมผัสตัวคนอื่น แต่พอชายหนุ่มเป็นฝ่ายเอื้อมมือจะแตะต้องบ้าง ชินฮูดันเกร็งตัวแข็งทื่อ ถึงตอนนี้จะชินมือบ้างแล้ว แต่เมื่อก่อนเห็นเดียวยะตุง เตียวผงะ

จะอธิบายอย่างไรดี ชินฮูเหมือน...รู้จักให้ความรัก แต่ไม่รู้จักรับ

แทแบ็กยื่นจ้องชินฮู อีกฝ่ายเอื้อมมาจับข้อมือ

“ไปกันเถอะครับ แทแบ็ก”

แทแบ็กยอมปล่อยให้ฝ่ายหญิงได้ดี

คนทั้งหกแบ่งกันเป็นสองกลุ่ม หนุ่มแวนให้ย้อนไปรออยู่ที่หอชมวิว เพราะเขาอาจจะเปลี่ยนร่างระหว่างทาง ชินหนุ่มแวนกลายเป็นตัวเซม็อบในรถคนอื่น ๆ คงได้ถูกจับกินหมด

ชินฮูกับแทแบ็กขับรถตำรวจ ส่วนฮเยมิน ฮเยอิน ลุงฟงโต และนักเรียนชายใช้รถตู้โดยให้ถือโทรศัพท์ไปด้วย

รถทั้งสองคันออกตัวทันที เป้าหมายคือสวนสนุก

ยิ่งเข้าใกล้สวนสนุก ตัวเซม็อบก็มีให้เห็นหนาตา ทั้งที่ยังไม่ทันออกจากตัวเมือง แต่กลับมีตัวเซม็อบหลายตัวเดินเตร็ดเตร่บนท้องถนน เพราะหัดที่พวกมันไม่ได้อยู่รวมกันเป็นกลุ่ม เลยอดไม่นานอันตราย ถึงอย่างนั้นก็ต้องตื่นตัว ซึ่งก่อให้เกิดอาการเกร็ง นานเข้าก็ชักเจ็บซีโครง

ชินฮูกางแผนที่ คลำหาเส้นทางไปสวนสนุก แทแบ็กเหลียวมองแผนที่แล้วอมยิ้มจาง จู่ ๆ ชายหนุ่มก็หักพวงมาลัยไปทางขวา

การหักเลี้ยวกะทันหันทำให้ร่างชินฮูเหวี่ยงเอน แทแบ็กกุมพวงมาลัยมือหนึ่ง ยกแขนอีกข้างขวางกั้นตัวชินฮูให้กดติดเบาะ ชายหนุ่มมองรถตู้ผ่านกระจกมองหลัง ก็เห็นว่ารถตู้ชะลอความเร็วครู่หนึ่งแล้วเลี้ยวตามมา

“จะไปไหนครับ”

ซินสุถามหน้ายุ่ง มีหน้าซ้ำถนนวนลาตยงยังขาดเส้น ทางต่อเป็นลูกวิ่ง ลักพักก็เป็นป่า มีต้นไม้พุ่งสูงเสียดฟ้า ช่วงเวลาพระอาทิตย์ใกล้ตกยิ่งทำให้ ป่ามืดทึบ บรรยากาศดั่งเวงนำชนลูก

“รอดูครับ”

แทแบ็กอมยิ้ม ต่างจากซินสุที่ทำหน้ากังวล ดวงหน้ายิ้มระรื่นของ แทแบ็กเต็มไปด้วยความขี้เล่น

ความจริงแทแบ็กตื่นเต้นตั้งแต่ครู่ก่อนแล้วที่กำลังจะได้ขับรถตำรวจ นี่เป็นประสบการณ์ที่หาไม่ได้ต่อให้เป็นมหาเศรษฐี ชายหนุ่มยังคิดว่าหรือ ต่อไปอาจจะมีโอกาสได้ลองขับรถดับเพลิงด้วยก็ได้

คิ้วซินสุเลิกสูง เขาเข้าใจว่าอีกฝ่ายกำลังดึก แต่ก็ควรรู้กาลเทศะบ้าง

ซินสุอ้าปากจะดักเตือน ก็พอดีรถยนต์ขับลงแอ่งน้ำน้อยใหญ่ที่มี ใบไม้ร่วงซังติดและเป็นตม ไหนจะต้องหักหลบเวลาเจอต้นไม้ใหญ่

กิ่งไม้ใบไม้พาดใส่กระจกหน้า บางครั้งก็ขับชนตัวเข็มนาซึ่งไม่รู้โผล่มาจากไหน หน้าต่างรถเปราะเปื้อนเลือด ใบไม้แห้งใบอื่นๆ เลยติดบนคราบน้ำมัน

ดวงตาแทแบ็กขยับมองซ้ายขวาว่องไว ชายหนุ่มเม้มปากแน่น พัง สายตามองอย่างมีสมาธิ

ซินสุถอนหายใจ เขาพอรู้แหละว่าแทแบ็กเป็นเจ้าของเด็กบ้า แต่ก็ไม่น่า ใช้คนไร้หัวคิด เขาเดาไม่ออกว่าอีกฝ่ายคิดอะไรกันแน่ ซินสุหันหลังมองรถตู้ ที่ขับตามมา

หลังกระจกหน้าต่างมัวๆ ยังเห็นลู่พุ่งโตตั้งอกตั้งใจขับรถตู้ตามมา หน้าแดงก่ำ พอสบตากันเข้า ซินสุก็พยักหน้าให้ ลู่พุ่งโตผินยิ้มรับ

ซินสุหันมองเบื้องหน้าอีกที แต่แล้ว...

“เอ๊ะ...”

ป่ามืดรกชัฏหายพ้นสายตา เหลือเพียงที่ราบโล่งกว้างใหญ่ ทิวบริเวณ เป็นสนามหญ้า มีเส้นทางคดเคี้ยวพอเหมาะ มีเพียงส่วนน้อยที่เห็นเป็น เนือดิน

เป็นสนามกอล์ฟ

“แถวสวนสนุกมีสนามกอล์ฟครับ ผมเคยมาแล้วหลายครั้ง”

แทแบ็กเหี้ยมคันเร่งย่ำๆ เอ่ยบอก

“หา?...งั้นก็น่าจะบอกกันก่อนสิครับ”

ชินฮุนพลางเสยผม ได้ยินดังนั้นไหล่แทแบ็กก็สั่นจากแรงหัวเราะ

“ก็สนุกนี่นา ผมอยากลองแกลิ่งให้พี่ตกใจบ้าง”

“...”

คำตอบหน้าตาเฉยนั้นฟังแล้วน่าจใจ ชินฮุนหลุดหัวเราะ ให้แล้วก็แล้วกันไป

รถวิ่งต่ออย่างราบรื่น เพราะแค่ขับตรงต่อไปเรื่อยๆ ไม่มีตีเกาการสาวกของโบสถ์ สิ่งกีดขวาง หรือตัวเขมือบขวางทาง

ชินฮุนเล่นกระจกหน้าต่างลงครึ่งหนึ่ง มวลอากาศเย็นของฤดูใบไม้ร่วงพัดหอบกลิ่นหญ้าอ่อนๆ เข้ามา เขาสูดอากาศนั้น ทศนียภาพกว้างโล่งชวนให้รู้สึกราวกับหลุดเข้าสู่มิติอื่น เป็นโลกที่เงียบ สงบสุข และชินฮุนเคยสัมผัสเพียงไม่กี่ครั้ง

เขารู้สึกไม่เลวเลย ชินฮุนเฝ้าทางบนขอบหน้าต่างรถ มองทิวทัศน์ด้วยรอยยิ้ม

แทแบ็กชำเลื่องมองชินฮุนแล้วยิ้มตาม ตั้งใจแค่จะแกลิ่งให้ชินฮุนแปลกใจเฉยๆ นึกไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะชอบใจด้วย แทแบ็กอยากให้ชินฮุนดูสิระชันขมตอนในความคิด แต่ถึงอย่างนั้น เท่าที่เป็นอยู่ตอนนี้ก็ถือว่าสำเร็จเกินคาด

“ได้ขับรถตำรวจทั้งๆ ที่ไม่ได้เป็นตำรวจ แล้วยังขับข้ามสนามกอล์ฟแบบนี้ ทั้งโลกคงมีแค่พวกเราที่ได้ทำนะครับ”

“นั่นสิครับ”

“พี่ชอบตีกอล์ฟไหม”

“ไม่ครับ ไม่เชิงชอบ”

“โอ๊ะ หมายความว่าเคยลองสินะครับ”

“เคยครับ บางครั้งพวกผู้บัญชาการก็มีชวนดื่มหรือชวนเล่นกอล์ฟด้วยเลยเคยได้จับไม้กอล์ฟบ้าง”

“เป็นไงครับ”

“นั่นๆ ครับ ได้แค่นอนอยู่กับที่นั่นๆ ไม่ค่อยเคลื่อนไหว ไม่ช่วยให้ได้ออกกำลัง...”

ซินฮูนึกถึงตอนยืนเหม่อมองลูกกอล์ฟลอยละลือได้แสงแดดจ้าแล้วก็พลอยนึกหน้า กอล์ฟเป็นกีฬาที่ไม่ถูกโรคกับเขาจริงๆ นั่นแหละ เป็นหนึ่งในกีฬาไม่กี่ประเภทที่เขาไม่ถนัด

“แทแบ็กชอบตีกอล์ฟหรือครับ นึกดูดี ๆ คุณมีไม้กอล์ฟเยอะเชียว”

“ก็ไม่ได้ถึงกับโปรดปรานครับ น่าจะเรียกว่าฝีมือพอกล่อมแกล้มพอเล่นได้เวลาเพื่อนๆ ชวน”

“คุณคงเล่นกอล์ฟเก่ง”

“ผมไม่ค่อยมีเรื่องที่ไม่เก่งหรือครับ” แทแบ็กยกไหล่

“คุณยิงปืนไม่เก่งไงครับ”

ซินฮูแย้งเสียงเรียบ คิ้วแทแบ็กกระตุก มือบีบพวงมาลัยแน่นจนขื่อนิ้วกลายเป็นสีขาว

“...จิตใจผมจริงจังนะครับ เราอยู่ในยุคที่ยิงปืนกันได้ตามใจชอบแล้วเดี่ยวผมค่อยเรียนรู้ก็ได้ คอยดูเถอะ ผมอาจจะยิงปืนเก่งกว่าพี่อีก”

แทแบ็กแยกเขี้ยวคำราม ท่าทางเหมือนสุนัขพันธุ์เยอรมันเชปเพิร์ดเวลาโมโหเบ๊ะ ซินฮูหัวเราะชอบใจพลางตบหน้าขาตัวเอง เขาแค่แห่เล่นไม่รู้ทำไมการแก้งแทแบ็กถึงสนุกนัก ทั้งๆ ที่นิสัยซินฮูไม่ใช่คนชอบหัวร่อต่อกระซิกเมื่อได้แก้งคนอื่นเป็นเด็กๆ นับวันตัวเขาก็ก็นเปลี่ยนแปลงเมื่อได้อยู่กับแทแบ็ก

ซินฮูหัวเราะลั่นพังกก็ลูบลำคอแทแบ็กแผ่วเบาแล้วบอกว่า

“ยิงปืนไม่เก่งก็ไม่เป็นไรครับ เพราะมีผมที่เก่งแล้ว”

แทแบ็กกะพริบตาช้าๆ รับคำพูดนั้น ฟังผิวเผินอาจคล้ายโอ้อวดตนทว่าสำหรับโลกตอนนี้ที่มีตัวเขมือบ คำพูดซินฮูไม่ใช่การพูดอวด

หรือซินฮูจะหมายความว่า ‘ถึงนายยิงปืนไม่เก่งก็ไม่เป็นไร เพราะฉันจะคอยปกป้องนายเอง’

อะไรกันๆ นี่จิบเรานั้นหรือ ที่รักแรงขนาดนี้หมายถึงจะขอแต่งงานด้วยใช่ไหม แต่ถ้าให้แต่งในเกาหลีกีฬากระบี่ อ๊ะ จริงสิ ยังไปพวกเรา

ก็ต้องออกจากเกาหลี นั้นในเมื่อต้องหาที่อยู่แห่งใหม่ ก็เลือกไปที่ที่รับรอง
การสมรสเท่าเทียมเลยดีกว่า หมายความว่าจัดงานแต่งงานได้ด้วย ใส่ทักษิโด
แบบไหนดีนะ ใส่ทักษิโดขาวทั้งคู่เลยดีไหม ชินฮูสวมแต่สูทดำตลอด
ตัดทักษิโดขาวให้สัปดาห์จะได้ดูสดชื่น หน้าชินฮูขาวผ่อง ใส่สีไหนก็เหมาะ
หมด เอ แล้วทริปอันนี้มันล่ะ ไปไหนดี

คำพูดเดียวของชินฮูทำเอาแทแบ็กคิดเลยเถิดไปถึงพิธีแต่งงานเรียบร้อย
โหมกแก้มแทแบ็กยกสูงเป็นก้อนจากรอยยิ้ม พวงแก้มขับสีแดงเรื่อ ชายหนุ่ม
กล่าวขึ้นว่า

“เวลาแบบนี้อย่าเพิ่งพูดจาเท่ๆ สิครับ”

“อู๊...ทำไมพูดไม่ได้ล่ะครับ”

“ก็ผมแข็งนิดๆ แล้วอะ”

“...”

รอยยิ้มหายวับไปจากใบหน้าชินฮู สายตาเขาเลื่อนตามองเป้าแทแบ็ก
เป้ากางเกงอีกฝ่ายอีกฝ่ายพองนูนเห็นได้ชัดเพราะกักเก็บบางสิ่งที่มีขนาด
ใหญ่โต แทนที่จะนอนสงบเรียบร้อยใต้กางเกงชั้นใน กลับเห็นว่าพองตัวแล้ว
เอนมาทางซ้าย...น่าเกลียดจริงๆ

ชินฮูรีบเบือนหน้าหนี เขากะพริบตาถี่ๆ ราวกับเพิ่งเห็นความตื่นตัว
ของบุรุษเพศ ถึงน่ารังเกียจแต่ก็เป็นอาการทางกายที่ปกติ ทั้งที่คิดแบบนั้น
แต่ใบหน้าเขากลับร้อนผ่าว

เขานึกถึงความเป็นชายของแทแบ็กที่เขาเคยเห็น สัมผัส และบดคลึง
เสียดสีกับของตนเองตอนอยู่ในหมู่บ้านพื้นเมือง ไอร้อนวูบวาบที่เกิดตอนนั้น
ผิวสัมผัสตึงแน่น เนื้อหนังเรียบลื่น มีอ่อนนุ่มพอเหมาะ ตลอดจนอารมณ์
สุขสมที่เสียดเสียวท้องน้อย

อุตุส่าหิมแล้วแท้ๆ ดันหวนนึกถึงได้อย่างแจ่มชัด ใจคอชินฮูเลย
ชักมินๆ อย่างกับเพิ่งถูกใครฟาดท้ายทอย

ชินฮูลูบหน้าแรงๆ เขาหนีบขาเข้าหากันเล็กน้อย

พ้นจากสนามกอล์ฟ พวกเขาขับเลียบแหล่งเก็บน้ำที่มีป้ายชื่อว่า ‘ซัมมัน-
ยูกซอนจี’ ไม่นานก็มาถึงสวนสนุก ซึ่งไม่ใช่ประตูทางเข้า เป็นลานจอดรถ
ของซอยเล็กๆ ด้านหลัง

ถนนในซอยมีป้ายระบุว่า ‘ที่จอดรถเฉพาะผู้เกี่ยวข้อง ลูกค้าของ
ดินแดนมหัศจรรย์ - เนเวอร์แลนด์ กรุณาเข้าทางประตูหน้า’ รถบรรทุก
ประตูที่ขนาดใหญ่จอดเรียงกันหลายคัน บ่งบอกให้รู้ว่าที่นี่ไม่ใช่ที่จอดรถ
สำหรับผู้มาเที่ยวทั่วไป

รถตำรวจหยุดจอดบนทางลาดที่เชื่อมกับจุดจอดรถของเจ้าหน้าที่ รถตู้
ที่ขับตามมาหยุดจอดข้างๆ

ชินฮุกกับแทแบ็กสังเกตความเคลื่อนไหวของพวกตัวเซม็อบจากในรถ
พอมองต่ำจากด้านบนของทางลาด ก็เห็นบรรดาตัวเซม็อบเดินกันยู่ย่ำ

อย่างไรก็ตาม สภาพพวกมนุษย์ค่อนข้างแปลก อิริยาบถไม่เหมือน
เดินหรือยืน เป็นพฤติกรรมก้ำกึ่งประหลาดที่คล้ายจะเคลื่อนไหว ต้องสังเกต
ถึงจะมองออก

“เปิดเสียงไหมครับ”

แทแบ็กถาม นิ้วชี้ทาบนปุ่มไซเรน

“เดี๋ยวก่อนครับ”

ชินฮุกจับหลังมืออีกฝ่าย มีบางสิ่งแปลกผิดสังเกตแต่อธิบายไม่ถูก
เอาเป็นว่าแปลกตา พวกตัวเซม็อบตรงหน้าดูมีสภาพต่างจากที่เคยเห็น

เขาเคยเห็นตัวเซม็อบเป็นฝูงตอนติดบนดาตฟ้าร้านขายยางรถยนต์
แต่พวกมันไม่ได้เสียบแบบนี้แม้แต่ตอนที่เขากับแทแบ็กซ่อนตัว

ทว่าฝูงตัวเซม็อบที่นี้ จะอธิบายอย่างไรดี...ดูจากเสื้อผ้าสีซีด ผิวหนัง
แห้งลึบติดใบหน้าซบตอบเหลือแค่กระดูก ล้วนเหมือนซากว่างใกล้ตาย

จู่ๆ ชินฮุกก็ลงจากรถ

“เอ๊ะ...จะไปไหนครับ”

แทแบ็กตกใจจะลงตาม แต่ชินฮุกมือปรามให้รอ ชินฮุกยิบหิน
ก้อนใหญ่ก้อนหนึ่งจากโคนต้นไม้ป่าใส่รถบรรทุกตู้ที่จอดไกลๆ เหมือน
ปาลูกเบสบอล ก้อนหินกระแทกข้างรถบรรทุกดังปัง!

พวกตัวเขมือบที่เพิ่งมีที่ทำสบพลันชั่วศึกระ หันมองต้นเลียงแล้ว
ลากเท้าเดินโซเซ

ซินฮูรีตามอง สังเกตการเคลื่อนไหวของพวกมัน บริเวณใบหน้า
ไม่ต่างจากเดิม ผิวหนังพองพองนาถตา ศึกระเอนหงายไปข้างหลัง เผย
ซี่ฟันคมที่ยังอันตราย

แต่ส่วนร่างกายนั้นไม่ใช่ กล้ามเนื้อเปื่อยยุ่ยผุพังทำให้เคลื่อนไหว
ได้ซัดๆ และโซซัดโซเซ

เมืองยงอินเป็นจุดแรกเริ่มการระบาดของเชื้อตัวเขมือบ หมายความว่า
ตัวเขมือบที่นั่นติดเชื้อมานานมากแล้ว ร่างกายที่เสียชีวิตมานานล้วนเน่าเฟะ
แม้พอกลายเป็นตัวเขมือบปากจะฉีกกว้าง เกิดการสร้างกล้ามเนื้อใหม่
ทว่าก็เกิดเฉพาะส่วนศึกระ พูดให้ชัดกว่าคือมีแคปาก ฟัน และหูเท่านั้นที่
วิวัฒนาการ

กล่าวคือ พอผ่านไปนานเข้า กล้ามเนื้อแขนขาก็น่าเสื่อมสภาพ มีแค่
แขนขาเท่านั้นหรือเปล่านั้นที่เสื่อม ดวงตากับหูละ ไม่อาจรู้ได้แน่ชัดว่าพอ
เปิดเสียงไซเรนแล้วจะมีตัวเขมือบกี่ตัวที่เคลื่อนไหวตาม ทั้งที่อย่างน้อยๆ
ต้องล่อให้ไปด้วยกันสักพันตัว

ซินฮูกัดปาก ดวงตากวาดมองรอบบริเวณไวๆ เขาต้องหาวิธีล่อตัว
เขมือบที่ถูกขังไว้ในดินแดนมหัศจรรย์

ตอนนั้นเองสายตาเขาก็สะดุดกับกองวัตถุสีส่นลายพร้อยที่เรียงรายกัน
มุมหนึ่งของจุดจอตระตร เป็นกองวัตถุกองใหญ่ ตอนแรกซินฮูยังมองไม่ออก
ว่าเป็นอะไร คาดว่าเป็นอุปกรณ์ตกแต่งที่พบเห็นได้ทั่วไปในสวนสนุก

วัตถุกองนั้นมีหลายสิ่งละลานตา ทั้งรูปทรงรถไฟหัวจักรไอน้ำ เด็ก
ต้นไม้ นกที่ใช้ขนนกฟุ้งประดับประดา เรือโจรสลัด ฟักทอง ปราสาท
 ฯลฯ ซินฮูเห็นแล้วก็คิดลอยๆ ว่าคงเป็นรูปลักษณะสีสันที่เด็กๆโปรดปราน

ซินฮูผินหน้ามองทางอื่น แต่แล้วก็หันขวับ มองของตกแต่งกองนั้น
อีกครั้งเพราะเห็นล่อใต้สิ่งเหล่านั้นรำไร ทำไมถึงติดล่อไว้ด้วยละ...ซินฮูนึกหน้า
จ้องเขม็ง ก่อนจะเพิ่งรู้ซ้ำหลายจังหวะว่าวัตถุดังกล่าวใช้ทำอะไร

รถขบวนพาเหรดนี่เอง

ทั้งหกขึ้นรถขบวนพาเหรดที่ปรับเปลี่ยนแบบเรือโจรสลัด ตั้งใจจะขับวนรอบสวนสนุกรอบใหญ่ พาตัวเขม็อบไปด้วยให้ได้เยอะๆ

เหตุผลที่จอดรถตู้กับรถตำรวจทั้งไว้และขึ้นรถขบวนพาเหรดแทนก็เพราะ หนึ่ง หากเกิดเหตุให้ต้องทิ้งรถ รถที่ควรจะทิ้งควรเป็นรถบรรทุกเก่าๆ คำนี้นั้น แทนที่จะเป็นรถตำรวจซึ่งประกอบอย่างแข็งแรงหรือรถตู้ที่ผู้โดยสารได้หลายคน สอง ส่วนหน้ารถบรรทุกตกแต่งเป็นเรือโจรสลัดมีลักษณะหัวแหลมทรงสามเหลี่ยมแบบเรือจริง ๆ ช่วยลดโอกาสที่ร่างตัวเขม็อบจะติดใต้ท้องรถเวลาพุ่งชนหรือร่วงเข้าไปติดใต้รถจนขัดข้อง และสาม ระดับความสูงของเรือทำให้สูงมาก ด้านบนยังเปิดโล่ง ช่วยให้จัดการตัวเขม็อบที่อาจปีนป่ายขึ้นมาได้ง่าย

ปัญหาคือพวกเขาไม่มีกุญแจรถ รถที่ใช้แทนขบวนพาเหรดเป็นรถบรรทุกขนาดเล็กที่ตกแต่งช่วงบนของกระบะ ต้องใช้กุญแจรถติดเครื่อง

แม้แต่ซินฮูผู้เก่งสารพัดยังไม่อาจขับรถที่ไร้กุญแจ ถึงจะเปิดประตูรถสำเร็จโดยวิธีพันขวานทุบทำลายหน้าต่างก็เถอะ ทว่าหลังจากนั้นเขาก็มีดีแปดด้าน

ปลดเบรกแล้วใช้รถตู้ลากตีไถ่มนะ ซินฮูซึ่งใจคิด แทแบ็กเดินมาบอกว่า

“ผมขอลองหน่อย”

“...แทแบ็กนะหรือครับ”

“ครับ ขอยืมมีดได้ไหม”

“...”

ซินฮูส่งมิดที่นำมาจากหอชมวิวให้แต่โดยดี

แทแบ็กใช้มีดเซาะตะแกรงพลาสติกด้านล่างช่องแอร์ซึ่งอยู่ทางซ้ายของพวงมาลัยออก เผยให้เห็นสายไฟหลายเส้นพันซับซ้อน แทแบ็กดึงบางเส้นมาเลาะปลอกหุ้มจนเห็นทองแดงเงาวาว เขาพันสายทองแดงเข้าด้วยกัน ไฟฟ้าบนแผงหน้าปัดรถพลันทำงาน

ซินฮูเหม่อมองแทแบ็กที่ลงมือเหมือนมืออาชีพ

“...ปกติมักแข่งรถเขารู้วิธีติดเครื่องยนต์แบบนี้กันทุกคนหรือครับ”

“ไม่หรรษาครับ ผมเพิ่งเคยลองทำครั้งแรก”

“งั้นทำไมเก่งจัง”

“เพราะรู้หลักการไงครับ หมายถึงรู้ว่ารถยนต์ทำงานยังไง แล้วก็รู้ว่าอะไรอยู่ตรงไหนบ้าง”

แทแบ็กเชื่อมต่อเส้นทองแดงเส้นสุดท้ายซึ่งส่งผลให้เครื่องยนต์ของรถบรรทุกสตาร์ทติด ชินฮูมองแทแบ็กตาเคลิ้ม เขานึกว่าอีกฝ่ายเป็นคุณชายขี้เล่นเสียอีก ที่ไหนได้ใช้มดใช้ดาบก็เก่ง รู้จักรถยนต์ดี แล้วก็ยังมีพรสวรรค์อีกหลายด้าน

“เห้ย! ใหม่นะครับ” แทแบ็กยื่นจมูกถาม

“ใช่ เท่ครับ”

ชินฮูพยักหน้ารับทันทีที่ไม่มีอึดอัด แทแบ็กยิ้มเจ้าเล่ห์แล้วโอบแขนรัดเอวชินฮู

“ถ้าเหละก็ ตอนกลางคืนต้อง...”

“ผมจะจูบครับ”

ชินฮูกล่าวปิดประโยคให้ ในเมื่อได้เห็นภาพเจริญหูเจริญตา ตอบแทนแค่นี้ไม่ใช่เรื่องใหญ่ แทแบ็กตาโตเมื่อรับรู้คำยินยอมแสนง่ายดายนั้น แถมยังอ้าปากค้างนิดๆ ด้วย

เขาจิกยิ้ม ตบแก้มแทแบ็กเบาๆ ไล่นิ้วโป้งบนโหนกแก้มเรียบเนียน นึกเอ็นดูอีกฝ่ายที่ดันตกใจกับคำว่าจูบทั้งที่เคยทำอะไรต่ออะไรกับเขายิ่งกว่านี้มาแล้ว พวกเขาสบตากันอึดใจ ชินฮูก็ผละออกไปตามคนอื่นๆ

แทแบ็กเหม่อมองชินฮูเดินห่างไปพลางจูบแก้ม เขาคล้าอกซ้ายตัวเองบ่อยๆ หัวใจเต้นโครมครามแทบจะกระโจนออกนอกอก

“อา...แยแล้วสิเรา...”

ชอบพี่เขามากเกินไปแล้ว

รถพาเหรดออกตัว ลุงฟุงโดรับตำแหน่งสารที เจ้าตัวเอ๋ยปากขอเองโดยให้เหตุผลว่าชินให้นั่งข้างหลัง ส่วนตกแต่งของรถพาเหรดอาจจะหัก พร้อมกับโฆษณาตัวเองว่าไม่เคยขับรถชนเลยมาตลอดสามสิบปี พวกเขาจึงเห็นดีให้

ลุงพุทโธชัย นักเรียนชายคนหนึ่งข้างคนขับเพื่อคอยบอกทางจากแผนที่สวนสนุกที่เก็บได้

ชินฮู แทแบ็ก ฮยเมมิน และฮยเอินนั่งบนเรือโจรสลัดซึ่งสร้างไว้สวยแข็ง ขนาดเรือไม่ใหญ่นักเพราะต้องสร้างติดส่วนกระเบของรถ แต่บนเรือก็ทำอุปกรณ์เลียนแบบต่างๆ ครบครัน มีทั้งฟังก์ชันบังคับเรือ ใบเรือขนาดใหญ่ พิมพ์ลายหัวกะโหลก สองฝั่งยังมีไม้พายด้วย

ไม้พายเล่มยาวเรียว เหมาะกับการพาดศีรษะตัวเขมือบที่ทะเล่อทะล่าเข้ามาใกล้พวกเขาให้ล้มคว่ำยิ่งนัก ชินฮูใช้ไม้พาย แทแบ็กใช้ดาบ ส่วนฮยเมมินกับฮยเอินใช้ธนู คอยสกัดกันตัวเขมือบที่เข้ามาใกล้มากเกินไป

รถเลี้ยวตรงหัวมุมจุดจอดรถเข้าสู่พื้นที่ของสวนสนุก พวกเขาเห็นป้าย ‘สวนกุหลาบ’ ซึ่งมีลักษณะเป็นพื้นที่ราบ

“อา...”

“พระเจ้าช่วย...”

ทั่วบริเวณมีแต่ตัวเขมือบยืนเบียดเสียด แออัดแน่นขนาดประหนึ่งหนามแหลมบนตัวเม่น เห็นแล้วไม่ยากเชื่อสาวยตา ซ้ำกลิ่นยังเหม็นเน่าร้ายกาจ คงเป็นเพราะพวกมันคือศพจำนวนหลายพันหรือหลายหมื่นที่เน่าเปื่อย ฮยเมมินกับฮยเอินอึ้งสนิท ส่วนชินฮูกับแทแบ็กแค่มองนิ่ง พวกเขาเฉยๆ เพราะเคยผ่านประสบการณ์คล้ายๆ กันจากช่องเก็บค่าผ่านทางกรุงโซล ฝั่งตะวันออกมาแล้ว

ดอกและใบของต้นกุหลาบร่วงโรยเหี่ยวเฉา กลีบดอกที่น่าจะเคยเป็นสีแดงสด ซ้ำชอกเหลือเพียงสีน้ำตาลน่าเกลียด พออยู่คู่กับตัวเขมือบร่างกระดำกระต่างอัปาทกึกกวั่ง ก็เกิดภาพอัปมงคลไม่ยิ่งหย่อนกว่าขุมนรก

บรรดาตัวเขมือบเห็นรถเข้าก็เดินตาม หลายตัวร่างเปื่อยยุ่ย พอขยับแข่งขาได้หน่อยจึงล้มคว่ำ

ตอนนั้นเองแสงไฟนีออนวิบวับประดับทั่วเรือโจรสลัดก็เปิดสว่าง พร้อมด้วยเสียงเพลงสำหรับเด็กดังสดใสผ่านลำโพงที่ติดหัวท้ายของรถ เสียงเพลงดังขนาดทำเอารถสั่นสะเทือน

“วะฮาฮา! พวกเรามาแล้วจ้า! วะฮาฮา!

“พวกเราเหล่าโจรสลัด วะฮาฮา!”

“โจรสลัดผู้กล้าหาญและปราดเปรียว วะฮาฮา!”

“เดินทางข้ามน้ำข้ามทะเล ล่าสมบัติ วะฮาฮา!”

“ไม่เคยหวั่นเกรงการผจญภัยใด เพราะพวกเรานั้นไซ้ร คือโจรสลัดผู้ทรงคุณธรรม วะฮาฮา!”

เสียงดนตรีสดใส่คึกคักแบบเพลงเด็กเรียกสายตาเหล่าตัวเซม็อบได้ชะงัด แม้แต่ตัวที่อยู่ไกลๆ ก็เริ่มมุ่งหน้ามาทางรถ เหมือนในนิทานชายเป่าขลุ่ยจริงๆ

พวกตัวเซม็อบไม่ได้เคลื่อนไหวรวดเร็ว ซึ่งเป็นไปตามที่ซินฮูคาดคิด กล้ามเนื้อขาพวกมันแน่นเปื่อย ทำให้วิ่งเร็วๆ ไม่ได้ ทำได้เพียงยกแยะยกยันเดินอ้วยอ้วยไล่ตามรถ บางตอนที่ร่างแน่นเปื่อยข้าหนอยหรือเพ็งติดเชื้อ พอวิ่งแยกเขี้ยวดูร้ายฟุ้งใส ก็จะถูกฮเยมินกับฮเยอินยิงธนูเสียบศีรษะหรือลูกตาอย่างแม่นยำ แท้เบ๊ก็ใช้ดาบฟันบางตนด้วย

รถพาเหรตจึงมุ่งหน้าต่ออย่างราบรื่น

พวกเขาขับผ่านรถบัมป์ รถไฟเหาะตีลังกา เครื่องเล่นสำหรับเด็กเล็กเรือไวคิง ล่องซุงหรรษา ตลอดจนบูทขายอาหารน้อยใหญ่ ยิ่งขับลึกเข้าสวนสนุก สภาพหลังขาของเหล่าตัวเซม็อบก็ยิ่งพิกลพิการ กระทั่งสุดท้ายเมื่อเห็นว่าไม่มีตัวไหนวิ่งถึงรถได้แล้ว พวกเขาก็นั่งหมื่นๆ บนกราบเรือโจรสลัดมองชมสวนสนุกที่เลื่อมไทม์หมดสภาพ

ฮเยอินมองม้าบนม้าหมุนที่เปื้อนคราบเลือดและชิ้นสนิม

ซินฮูบังเอิญนั่งข้างหล่อนก็มองตามสายตาหญิงสาวบ้าง เจ้าม้าจุกหักบนตัวมีฝุ่นกับคราบเลือดจับกรัง ไม่อาจมอบความสุขแก่ผู้คนที่ได้อีกแล้ว

“นั่นเพิ่งเคยมาสวนสนุกครั้งแรกอะ”

ฮเยอินพิมพ์้าเหมือนพูดกับตัวเอง นิ้วชี้บนคันธนูของหล่อนขยับหยุดหยิก

“ตอนทัศนศึกษาหรือเที่ยวปัจฉิมนิเทศ ไม่ได้ไปสวนสนุกหรอกครับ”

ซินฮูถาม เขารู้สึกแปลกที่หล่อนบอกเพิ่งเคยมาสวนสนุกครั้งแรก จึงซักถามแบบไม่คิดลึกลง ซึ่ง แล้วก็เพิ่งฉุกลึกลงได้ว่าบางทีหล่อนอาจเติบโตมา

ในครอบครัวฐานะขัดสน เขารู้ว่าคุณแม่ของสองสาวเป็นนักกีฬายิงธนูทีมชาติ แต่ไม่ได้รู้ต้นลึกหนาบางของสถานการณ์ในครอบครัว

ซินฮูเองตอนเรียนชั้นประถมก็ศึกษาถือไปเที่ยวปิกนิกหรือทำกิจกรรม ใดๆ เหมือนกัน จวบจนเข้าสถานสงเคราะห์เด็กกำพร้า ได้รับเงินช่วยเหลือ จากทางรัฐบาลนั้นแหละ ถึงได้เคยไปทัศนศึกษากับเที่ยวปัจฉิมนิเทศเหมือน คนอื่นๆ

ซึ่งก็เป็นช่วงเวลาน้อยนิดที่ได้เกิดความคิดว่า อย่างน้อยตัวคนเดียว ก็ดีกว่ามีพ่อแม่ที่มีดমনและใจร้าย

ซินฮูชอบกระซุกแก้ม ขณะกำลังคิดหาทางเปลี่ยนบทสนทนา ฮยอิน ก็ตอบเสียงเรียบขึ้นมาพอดี

“ฉันไปปัจฉิมนิเทศที่ยุโรปนะค่ะ”

“อ้อ...”

ที่แท้ก็จบจากโรงเรียนดีๆ นี่เอง สีนฮูชินฮูนี่แบบแปลกๆ ใครใช้ ให้เขาเชื่อแค่ตาเห็นกันแล้ว ดูท่าเขาคงมีพรสวรรค์ส่งสารคนอื่นที่มีชีวิตความเป็นอยู่ดี

“ที่ยุโรปก็น่าจะมีสวนสนุกนี่ครับ”

“ฉันไม่ค่อยชอบคนเยอะตั้งแต่เด็กๆ แล้วค่ะ รู้สึกหงุดหงิดถ้ามีใคร เดินชนฉันเข้า”

“อืม...”

“ถึงอย่างนั้นก็คิดๆ ว่าจะลองไปสักที ไม่นึกเลยว่าจะได้มาในรูปแบบนี้”

ฮยอินจางสายธนู เล็งตัวเหมือนที่จับท้ายเรือโจรสลัด เกิดเสียงฟัว ตอนลูกธนูพุ่งเสียบหน้าผากตัวเหมือนตัวนั้น ร่างมนุษย์พลันอ่อนเปลี้ย เท้าลากพื้นห้อยต่องแต่งในท่านั้น

แทแบ็กถือกระเป๋ามาใหญ่มานั่งข้างซินฮู ในกระเป๋าสีพลุกับประทัด ขึ้นใหญ่หน่อยไว้นั่น

เมื่อครู่ก่อนขึ้นรถพาเหรด พวกเขาคันรถบรรทุกตู้ที่บ่ที่จอดเรียงกัน เพื่อเจอของมีประโยชน์ ก็พบพลุกับประทัดจำนวนมาก น่าจะเป็นของสำหรับ จุดตอนเคลื่อนขบวนพาเหรด พวกเขาหยิบติดตัวมาด้วยเพราะคิดว่าอาจได้ใช้

แทแบ็กหยิบดอกไม้ไฟอันเล็กและบางที่สุดออกจากกระเป๋ เป็นดอกไม้ไฟประเภทที่เรียกว่าไฟเย็น เมื่อจุดแล้ว เชื้อเพลิงแข็งที่พอกติดกันลวดจะเกิดสะเก็ดไฟสีเหลืองสดใสต่อเนื่องกระทั่งเชื้อเพลิงไหม้หมดกัน

ชายหนุ่มจุดไฟเย็นยื่นให้ฮะเยอิน หล่อนรับไปถือ ใบหน้ายิ้มเต็มแก้ม อายุยี่สิบถือว่าโตเป็นผู้ใหญ่แล้วก็จริง แต่ก็ยังเป็นวัยที่อ่อนเยาว์นัก

ฮะเยอินโบกไฟเย็นเล่น ทั่วบริเวณมีแต่ตัวเขมือบ เครื่องเล่นสนิมเขลอะหมดสภาพของสวนสนุก ท้องฟ้ามีดลงเตรียมเข้าสู่ยามวิกาล เสียงเพลงเด็กดังกระหึ่ม รถพาเหรดโดดเดี่ยว ไร้ความเบิกบาน ประกายไฟเล็กๆ จากไฟเย็นส่องสว่างจากบรรยากาศเช่นนั้น

ถึงไม่มีอะไรเข้ากันสักอย่างเดียว แต่กลับไม่แยเลย

ฮะเยอินมองไฟเย็น ชินฮูเองก็มองเช่นกันและเห็นว่าสะเก็ดไฟเล็กๆ พุ่งแรงใช้ได้ เขาเลยหยิบถุงมือผ้าข้างหนึ่งจากกระเป๋าทิ้งแทแบ็กอดติดอกส่งให้ฮะเยอิน

“ระวังมือด้วยครับ”

“โอ้ ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ใครเขาสวมถุงมือเล่นไฟเย็นกัน”

ฮะเยอินย่นจมูก สายหน้าปฏิเสธ

“แต่ก็จะแสบผิวเวลาถูกประกายไฟนี่ครับ”

ชินฮูไม่ยอม เขายัดถุงมือใส่มือฮะเยอิน จากนั้นกวาดตามองรอบๆ คอยสังเกตตัวเขมือบที่ตามรถมา ฮะเยอินลอบมองชินฮูแล้วแอบยิ้มแดง

ชินฮูไม่ทันเห็นอาการหล่อน แต่แทแบ็กเห็น

แทแบ็กตาลุกโชนพร้อมคิดในใจ อะไรกัน คนให้ไฟเย็นคือฉันแท้ๆ ทำไมดันมองที่ชินฮูแล้วหน้าแดง ไม่เข้าใจเลย อีกอย่างนะ พี่ชินฮูก็อีกคน ฮะเยอินไม่ใช่เด็กหัวขบสักร่น้อย ไม่มีทางบาดเจ็บเพราะไฟเย็นกันเล็กๆ นานๆ ทำไม่ต้องโง่หนักก็ไม่รู้

แทแบ็กดึงแขนเสื้อชินฮูอย่างไม่สบอารมณ์

“ทำไมชอบอ่อยคนอื่นจังครับ”

“หืม?”

“...”

“หมายความว่าไงครับ อ๋ออะไร”

ซินฮูเอียงคอยถาม เรือนผมสีดำขลับสะบัดพลิวเป็นคลื่น ดวงตาที่จับจ้องแทบเบิกใส่แจ้วดูจุ๊กแก้ว ผิวพรรณขาวจั๊วะจากมวลอากาศเย็นของฤดูใบไม้ร่วง

“...เปล่าครับ”

แทบเบิกหันหน้าบูดบังที่เต็มไปด้วยความน้อยใจนี้ ชายหนุ่มขยี้ทั้งผมตัวเองจนยุ่ง

ฮึบ บ้าฉิบ หน้าตาดีจนโกรธไม่ลง

ทั้งหกคนขับวนรอบสวนสนุกหนึ่งรอบใหญ่ก็ล่อตัวเขมือบได้จำนวนมาก ภาพตัวเขมือบเดินตุ่ตุ่เป๋พลางสบฟันดังทึกทักแล้วส่งเสียงคำรามพลางหาทางจะกัดนั่นกัดนี่ ดูแล้วน่าแขยงเหลือเกิน

ตอนขับกลับจุดจอดรถพนักงาน สูงพุงโตเร่งความเร็วให้ทั้งห่างเหล่าตัวเขมือบ เมื่อหยุดรถ คนทั้งหกจึงลงจากรถพาเหรดได้ราบรื่น พวกเขารีบขึ้นรถตำรวจกับรถตู้ทันที

จากนั้นก็เปิดเสียงไซเรนแหลมบาดหู ทำให้บรรดาตัวเขมือบที่ยืนโง่งเงงเริ่มขยับแข้งขาเดินตามรถตำรวจต่อ

พวกเขาขับย้อนเส้นทางเดิม ผ่านสนามกอล์ฟ ป่ารกชัฏ กระทั่งมาถึงตัวเมืองซึ่งเป็นที่ตั้งของโบสถ์ ผุ่งตัวเขมือบตามเสียงไซเรนมา เช่นเดียวกับผુંหนูเค็ล้มเดินตามเสียงขลุ่ยของชายในนิทาน

ครั้นขับเข้าลิคไนตัวเมือง พวกเขาก็ปิดเสียงไซเรนเมื่อเริ่มเห็นหอชมวิวซึ่งเป็นบริเวณใกล้โบสถ์ ตามด้วยขับซอกซอนเข้าซอย ทั้งห่างจากตัวเขมือบ

พวกตัวเขมือบยืนสะเปะสะปะอีกครั้งหลังคลาดจากเหยื่อ กระทั่งเวลาล่วงเข้ากลางคืน ถึงตอนที่พลระเบิดตัวเหนืออาคารของโบสถ์

ผุ่งตัวเขมือบจึงเริ่มเคลื่อนที่มุ่งหน้ามาที่โบสถ์ กระเหี้ยนกระหือรือไล่ตามเหยื่อของพวกเขา

ซินฮูหรือตาขณะนั้นยกยอนเหตุการณ์เมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน ชายหนุ่มจ้องภาพเบื้องหน้า

บนคอชายฉกรรจ์ปรากฏรูปจากกระสุน ร่างกายบิดเร่า ไกลลึนใจ
เต็มแก่ ชินฮูถีบร่างอีกฝ่ายตกหายจากแท่นยืนเพราะกลัวแทแบ็กผู้คลีนไล้
ง่ายจะเห็นเข้า

ชายหนุ่มหันมองกลุ่มลูกสมุนติดอาวุธของยองอิก คนพวกนั้นต่าง
กราดยิงตัวเขมือบที่บุกเข้าโบสถ์โดยไม่สนเลยว่าเพื่อนตนจะเป็นหรือตาย
ลูกปืนที่ยิงส่งๆ บ้างสังหารสำเร็จ บ้างทำให้ตัวเขมือบแคล่ล้มเสียหลัก ส่งผล
ให้บุกเข้าทำร้ายได้ช้าลง

ชินฮูเล็งศีรษะคนเหล่านั้น ขณะจะเหินยวโก เขาก็ฉุกคิดว่าไม่อยาก
ให้ฝ่ายตรงข้ามตายสบายเกิน ไหนๆ แล้ว ปล่อยให้เป็นการของตัวเขมือบ
ที่พวกนั้นเชิดชูนักหนาคงดีกว่า คิดแล้วชินฮูก็ลดปืนต่ำลงแล้วกดแช่ตรง
โกป็น

ปังๆปังๆปังๆ!

ปืนรัวยิง เจาะเข้าหัวเข้ากับหน้าแข้งของกลุ่มชายฉกรรจ์

“อ้ากกกก!”

“โอ้ย!”

คนพวกนั้นล้มลงเหมือนใบไม้ร่วง หลายคนก้มมองขาเลือดอาบในท่า
คุกเข่าอย่างตกตะลึง คล้ายไม่อาจเชื่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเร็วเพียงพริบตา

แทแบ็กรีบแย่งปืนจากฝ่ายตรงข้าม เขาส่งกระบอกหนึ่งให้ฮยเยอน
อีกกระบอกถือไว้เอง

ทั้งห้ามุ่งหน้าไปยังห้องพักของคณะนักรื่องประสานเสียง

แต่ก่อนไป จู่ๆ ชินฮูก็หันหลังกลับไป เขากวาดตามองเหตุการณ์
อลหม่านในโบสถ์ ดวงตาชายหนุ่มเคลื่อนไหวเร็วเพื่อหาบางสิ่ง

แล้วเขาก็เห็นหนุ่มแว่นกำลังกีดตั้งสาวคนหนึ่งอยู่ไกลๆ ท่าทางมัวเมา
ในรสเนื้อมนุษย์ กินตะกรุมตะกราม ตัวเปื้อนเลือดไปทั่ว ช่างไม่เข้ากับ
นิสัยของเจ้าตัวต่อนยังเป็นคนจนน่าปวดใจ

ชินฮูหันปากกระบอกปืนเล็งหนุ่มแว่น แม้ไม่อาจไปต่อด้วยกันได้
ทว่าเขาก็ไม่อาจทิ้งอีกฝ่ายไว้ในที่แบบนี้ได้เช่นกัน

นิ้วชี้ชินฮูเหินยวโก

ปัง! เลือดพุ่งกระฉูดจากขมับหนุ่มแว่น ร่างนั้นพับล้มลง

ซินฮูมองจนแน่ใจว่าอีกฝ่ายตายสนิท จึงเดินต่อไปที่ห้องพักรับรอง
คณะนักเรียนประสานเสียง

ห้องพักรมมีแค่ผนังสีขาว วางเก้าอี้ไม้คุณภาพต่ำไว้ไม่กี่ตัว มุมห้องมี
ขวดน้ำเปล่าสองสามขวดกับโน้ตเพลงขยำยบู่ ผึ้งตรงข้ามเป็นประตูบานเล็ก
เมื่อเปิดออกก็เห็นบันไดเดินลงชั้นใต้ดินตรงตามเจ้าอ้วนบอก

“...”

ซินฮูชิ่งใจ

ควรเดินลงไปแน่หรือ เชื่อก็คำพูดเจ้าอ้วนได้แน่ไหม เป็นไปได้ไหม
ที่เจ้าอ้วนจะโกหก

ตอนนั้นเองเสียงกรีดร้องของพวกสาวกก็ดังบาดหู กลิ่นคาวเลือด
ผสมปนกลิ่นเหม็นเน่าของซากศพลอยโชยเข้าจมูก

ใช่ เขาหันหลังกลับไม่ได้แล้ว ทางเลือกเดียวมีเพียงมุ่งหน้าไปต่อ

ซินฮูเดินนำลงบันได แทบึกเดินตาม ฮเยอินประคองฮเยซอง ส่วน
ฮเยมินเดินท้ายสุด ซินฮูพยักหน้าให้ฮเยมิน หญิงสาวจึงปิดประตูเมื่อเดินมา
ที่บันได จากนั้นใช้ด้ามปืนทุบทำลายมือจับประตู

บรรยากาศบริเวณบันไดแปลกตา ส่วนผนังก่อด้วยอิฐ ชั้นบันไดนุ่ม
ยุบเฉพาะส่วนตรงกลางที่ใช้เหยียบเดิน ทั้งยังมีด ไร้แสงสว่าง กลิ่นเหม็นอับ
ชวนให้รู้สึกว้าวุ่น พวกเขาก็หลุดเข้าสู่ยุคกลาง

แสงไฟสว่างนวลผุดจากใต้บันได คงเป็นแสงของหลอดฟลู-
ออเรสเซนต์ ทั่วบริเวณไร้เสียงอื่น

ทั้งห้าเดินลงบันไดกันเหยียบกริบ บันไดทอดยาว ยิ่งเดินลึกลง เสียง
กรีดร้องจากโบสถ์ก็ยิ่งไกลห่าง ความมืดทวีเข้ม มีเพียงเสียงลมหายใจ
ดังสะท้อน

พวกเขาเหมือนหลุดออกจากโลกความจริง ค่อยๆ ถูกดูดกลืนสู่ฝันร้าย
ด้ามี่ด

ในที่สุดห้าขาของซินฮูก็เหยียบบันไดขั้นสุดท้าย ชายหนุ่มขยับยื่น
เข้ามุม สะโง้งมองทางเดิน

ทางเดินแยกเป็นสองเส้นเหมือนเจ้าอ้วนบอก เห็นพูดจาวกไปวนมาก็คิดว่ากะโกหก ดูท่าเจ้าอ้วนจะบอกข้อมูลจริง ๆ ครบถ้วน

“พอลงชั้นใต้ดินจะเห็นทางแยกสองฝั่ง น่าจะฝั่งขวา ไมลี หรือซ้ายกันนะ เอ่อ...เอาเป็นว่า พอเดินไปฝั่งใดฝั่งหนึ่งจะเจอห้องที่เขียนว่า ห้องรับรองหรือห้องพักอะไรสักอย่างนี้แหละ พวกเขาถูกขังไว้ในนั้น”

“พวกผู้พลีชีพอยู่ใต้ดินเหมือนกัน ปลายทางอีกฝั่ง คนละทางกับห้องขังเครื่องสังเวท”

“ถ้ามองจากข้างคุกที่ขังผู้พลีชีพจะเห็นผ้าสีดำแขวนปิด พอเลิกผ้าออกจะเจอทางเดินแคบ ๆ เดินเข้าเส้นทางนั้นก็จะไปถึงห้องรับรอง”

ชินฮูทบทวนคำพูดของเจ้าอ้วนในใจแล้วหันถามฮเยซอง

“จำได้ไหมครับว่าคุณเดินมาจากทางไหน”

“...”

ฮเยซองมองทางเดิน นิ่งติดลักพักก็ชี้ทางฝั่งหนึ่ง ชินฮูพยักหน้าแล้วมุ่งเดินต่อคนละทางกับที่หล่อนชี้ เสี่ยงผีทำคนทั้งห้าดังสวบสาบอย่างรีบเร่ง

ชั้นใต้ดินบริเวณนั้นมีไฟเปิดไว้ แต่ก็ไม่สว่างพอสำหรับความมืดอับทึบ เป็นความรู้สึกที่เหมือนมีเงาต่าง ๆ ทับแสงไฟอีกที คงเพราะแบบนี้ ถึงทำให้รู้สึกไม่ดีและหายใจไม่ค่อยออก

ทางเดินคับแคบ พวกเขาพบห้องรก ๆ ตามทางเรื่อย ๆ ชินฮูตื่นตัวตลอดเวลาเพื่อมีศัตรูซ่อนอยู่

เพราะหัดบริเวณใต้ดินปลอดภัย พวกเขายังใช้เวลาไม่ถึงห้านาที ก็มาถึงคุกที่ติดตั้งลูกกรงเหล็กแห่งใหญ่หนา

ชินฮูยกปิ่น ลှ้ารวจคุกใต้ดินนั้น ประตูคุกเปิดทิ้งไว้ ด้านในโล่งเปล่า โชกั้กับตรวนข้อเท้าที่ใช้ล่ามผู้พลีชีพวางนึ่งบนพื้น กลิ่นในคุกเหม็นอย่างยิ่ง

พอแหเบ็กทำท่าจะเดินตามชินฮูเข้าคุก ชินฮูก็ยกมือห้าม

“อย่าเข้ามาครับ กลิ่นเหม็นมาก”

ไต้ยีนดังนั้นชายหนุ่มก็เดินออกจากคุก แหเบ็กมองชินฮูตาเป็นประกาย ฮึย ดูเอาเถอะ หน้าสิ่วหน้าขวานยังมีแ่ใจเป็นห่วงประสาท

รับกลิ่นกันอีก ถ้าไม่ใช่เพราะมีคนอื่นอยู่ด้วย จะหอมแก้มขาว ๆ นั้นให้
บูบี้เลย แทะแบ็กคิดแล้วกลิ่นน้ำลายสอในปาก

ชินฮูเดินไปทางผ้าฆ่าที่แขวนติดผนังโดยไม่ลวงรู้ถึงความในใจของ
ทะแบ็กแต่อย่างใด

ผ้าฆ่าสีดาผืนเก่าห้อยติดผนัง ดูเป็นผิวสัมผัสที่แตกต่างกันอย่างยิ่ง
ทว่าเป็นเพราะเชื่อบานผืนเก่าโหมมขยายลามกินเนื้อผ้า ทำให้ดำมืดกลืนเป็น
อันหนึ่งอันเดียวกับผนัง หากไม่ใช่คนที่รู้ว่ามันมีทางลับ คงไม่ทันสังเกตเห็น
ด้วยซ้ำว่ามีผ้าฆ่าแขวนอยู่

พอเห็นชินฮูจ้องผ้าฆ่าผืนนี้ ทะแบ็กก็รีบขยับยืนชิดข้างผ้าฆ่า ชินฮู
ยกปืนสูงถึงระดับไหล่ สายตามองตรง ทะแบ็กขยับปากนับหนึ่ง สอง สาม
แล้วเปิดฆ่า ชินฮูปราดเดินเข้าพื้นที่หลังฆ่านั้นทันที

พวกเขาพบทางเดินแคบซึ่งเล็กและบีบแคบยิ่งกว่าทางเดินใต้ดินที่
ผ่านมามาก ขนาดความกว้างไม่เพียงพอให้คนสองคนยืนข้างกันได้ด้วยซ้ำ
ส่วนผนังไม่ได้ก่อจากอิฐ แต่เป็นปูนซีเมนต์ น่าจะเพราะเพิ่งสร้างใหม่ เพดาน
เป็นทรงโค้ง เปิดเปลือกให้เห็นสายไฟเส้นเล็กเรียวยาวห้อยพัน แขนงหลอดไฟ
ทรงกลมให้แสงสว่างแก่ทางเดินเป็นระยะ

“โอ๊ะ ผมเคยเห็นทางเดินแบบนี้มาเยอะเชียวละ”

ทะแบ็กกระซิบ ชินฮูชำเลื่องมองอีกฝ่าย นึกว่าทะแบ็กจะรู้อะไร
ที่ไหนได้...

“ทางเดินผ่านเข้าเกาหลีเหนือเป็นแบบนี้เป๊ะเลย”

“...หา?”

“ไม่ก็เป็นทางในฐานะทัพสหภาพโซเวียต หรือทางเข้าห้องทดลองของ
นักวิทยาศาสตร์สติเฟื่อง อ๊ะ ทางเข้าห้องเก็บอวัยวะของฆาตกรต่อเนื่อง
ก็หน้าตาประมาณนี้ครับ ในหนังจะทำให้เหมือนกันหมด”

พูดจ้อเพื่อจ้ออีกเช่นเคย ชินฮูพ่นลมหายใจพริ๊ดแล้วหันหน้ากลับ
เขาเพิ่งเห็นมุมเหนือความคาดหมายของทะแบ็กทั้งตอนกวัดแกว่งดาบและ
ตอนสตาร์ตรถได้โดยไม่อึกฉุนแจ ก็เลยเผลอตั้งใจฟังคำพูดอีกฝ่าย

ทะแบ็กก็ยังเป็นทะแบ็กที่ดิดตึงตาใสคนเดิม

ซินฮูกะพริบตาหนัก ๆ เรียกสติก่อนก้าวเข้าทางเดินแคบ แทะแบ็กกับพี่น้องสามสาวเดินเรียงแถวตอนลึกตามเขา

ทางเดินยังมีกลิ่นสี ถึงจะเพิ่งสร้างใหม่ แต่ก็คงไม่ได้เพิ่งสร้างเร็ว ๆ นี้ที่ยังได้กลิ่นสีน่าจะเพราะไม่มีหน้าต่างกับอุปกรณ์ระบายอากาศ ชวนให้รู้สึกว้าวเข้าห้องอบชาวน่าเย็น ๆ เหนอะหนะด้วยไอชื้น

ทางเดินยาวเพื่อย ขนาดเดินแค่ทางตรง นานกว่าห้านาทีก็ยังไม่เห็นทางสิ้นสุด ทางเดินก่อนหน้ายังพอเห็นเสาหรือห้องให้พอไม่อึดอัดบ้าง ทว่าที่นี่มีแค่ทางซีเมนต์จนต้องไล่ปั่นปูน หากไม่คอยกะพริบตานาน ๆ ที่ก็อุปาทานเหมือนเห็นเพศเดียวกับทางเดินเชื่อมเข้ากัน กลายเป็นภาพคล้ายไอศกรีมโคน

เดินนานเข้าก็ชักแยกไม่ออกแล้วว่าเป็นโลกความจริงหรือความฝัน ตอนนี้อย่างงี้สติหรือพี่น้อง

ซินฮูสุดหายใจลึก กระชับปืนในมือ เพ่งมองทางเบื้องหน้า สายตาเขาสบเข้ากับประตูทางออกไกล ๆ

ทั้งห้าต่างเร่งฝีเท้า ในที่สุดก็เดินถึงหน้าประตู บานประตูทำจากไม้ไม่มีกลอนติดตั้ง

ซินฮูเล็งปืนใส่ประตู แทะแบ็กขีดเหงื่อบนหน้าผากแล้วขยับยื่นข้างประตู ชายหนุ่มสบตาซินฮู มือจับก้านเปิดประตู แทะแบ็กนับเลขเหมือนครูก่อนแล้วเปิดประตู ซินฮูวางนิ้วชี้บนไกปืนก่อนเดินเข้าด้านใน

“...”

หลังประตูปกติมืดคาด มีเพียงบันไดหนีไฟแบบที่พบเห็นได้ตามตึกอาคารทั่วไป ไร้แววคนหรือตัวเซม็อบ

คนทั้งห้าทยอยกันเดินออกมา พอได้ยืนในบริเวณที่กว้างกว่าเดิม ก็พากันหายใจคล่องได้หน่อย ซินฮูตรวจตราความปลอดภัยของทุกคน คร่าว ๆ แล้วหันมองบันได

บันไดมีเพียงทางขึ้น สุดปลายบันไดเป็นประตูบานหนึ่งซึ่งต่างจากประตูบานอื่น ๆ ที่เห็นผ่านทาง เป็นประตูหนึ่งที่ดูหุหุมากกว่า คล้ายประตูกันเสียงที่บุนวมไว้หนา ๆ แบบที่ใช้ตามโรงละครโอเปร่า

ประตูเปิดแง้มไว้คืบหนึ่ง แสงสีทองสว่างจ้าส่องลอดผ่านรอยแยกนั้น
สว่างและเจิดจ้าเสียจนรู้สึกว่าเป็นประตูสู่สรวงสวรรค์

ชินสุทาบนิ้วขึ้นริมฝีปาก ส่งภาษากายให้ทุกคนเงยบ คนที่เหลือ
พยักหน้ารับแล้วเฝ้าปากแน่น

เขาย่องเดินขึ้นบันไดเรียบกริบ แล้วลอบมองเข้าไปด้านหลังประตู

พื้นที่ภายในเหมือนห้องประธานบริษัทยักษ์ใหญ่สักคน ทั้งยังคล้าย
ห้องประธานบริหารฟัด พ่อเลี้ยงของแทแบ็ก ในห้องโอโถงมีโต๊ะตัวใหญ่
มีโซฟาหน้าตาราคาแพงวางเรียง กลางห้องวางรูปปั้นพระเยซูขนาดเท่าตัวเด็ก
แถมยังเป็น...รูปปั้นพระเยซูทองคำ

รูปปั้นพระเยซูทำจากทองคำนั้นเธอ ถ้าเช่นนั้นก็มีเพียงคนเดียว
ในโลกที่จะเสียสละสร้างสิ่งนี้ เธอออกไม่ยากกว่าเจ้าของห้องเป็นใคร

จังหวะนั้นใครบางคนก็ยกรูปปั้นพระเยซูทองคำ แต่หนักจนยอม
วางลง

เป็นบาทหลวงของซึ่งยังคงสวมชุดเดรสขาวจี๊วะเหมือนเจ้าสาว บาทหลวง
ของหน้าบูดบึ้ง เขาหันไปตะคอกใส่อีกทาง

“โยฮัน! ชนจีนนี่ไปด้วย!”

ลั่นเสียงก็เกิดเสียงฝีเท้าตึกตัก เป็นย่องอีกที่แบกกระเป๋าใบใหญ่
เกือบเท่าตัวเองกระวีกระวาดวิ่งมา

“ครับ คุณพ่อ”

ย่องอีกวางปืนลงบนโต๊ะ เขาพินิจพิจารณาชอกมุ่มต่างๆ ของรูปปั้น
พระเยซู ก่อนหยิบเชือกฟ่อนหนามาพันแขนขารูปปั้น ท่าทางคงคิดจะขนไป
โดยผูกติดกับตัว

บาทหลวงของทั้งตัวนั่งลงบนโซฟา ปากพร่ำสั่งย่องอีกให้ระวังอย่าให้
เกิดรอยขีดข่วน แล้วยังบอกว่าแขนข้างหนึ่งของตนมีมูลค่ามากกว่าร่างกาย
ย่องอีกทั้งร่าง ทั้งหมดทั้งมวลล้วนเป็นวาจาไร้ร้ายเกินกว่าคนเป็นพ่อจะใช้กับ
ลูกชายตัวเอง

นัยน์ตาชินสุเยียบเย็น ใบหน้าบาทหลวงของทับซ้อนด้วยใบหน้า
ของชายวัยกลางคนที่มิโหนกแก้มสูง บุคลิกแข็งกระด้าง หัวใจเขาปวดหนึบ

เหมือนถูกใครบางคนบีบโดยแรง ขณะชินฮูหนีวุ่นๆ บาทหลวงของก็ถามเสียงแหลม

“พวกมันเป็นใคร”

ชินฮูกลั้นหายใจ นึกว่าอีกฝ่ายเห็นเขาเข้าแล้ว นาฬิกาที่กระชပ်ป็นแล้ว กำลังจะผลักบานประตูเปิด ยองอิกก็ทวนถาม

“ใครครับ”

“ก็ไอพวกนั้นไง พวกที่ฟังงานนมัสการวันนี้ พวกมันเป็นใคร!”

“อ้อ...เครื่องสังเวยที่ขังไว้ในหมู่บ้านพื้นเมืองครับ”

“ก็นั่นแหละ พวกมันมาที่นี่ได้อย่างไร”

“...ขอโทษครับ”

ยองอิกกล่าวพลางก้มโค้ง เขาไม่ได้แฉงกศิระชะ แต่ก้มโน้มลำตัวต่ำลงจนพับครึ่ง เป็นอริยาบถขออภัยที่เขาคิดว่าควรจะใช้กันเองระหว่างพ่อกับลูกชาย

ขนาดนั้นแล้วใบหน้าบาทหลวงของก็ยังไม่หายบูดบึ้ง ทั้งยังเขวี้ยงพระคัมภีร์บนโต๊ะใส่ของอิก หนึ่งสื่อเล่มหนากระแทกข้างศีรษะอีกฝ่าย ผมของยองอิกสะบัดกระเซิง บาทหลวงของชี้หน้าด่ากราด

“กะอีแค่เครื่องสังเวยยังไม่มีปัญญาคุม ถึงได้กลายเป็นแบบนี้!”

“...”

“จะว่าไปก็ไม่เคยได้ตั้งใจสักอย่าง เพราะแบบนี้ละสิ คนเขาถึงได้ให้ความสำคัญเรื่องกำพืด”

“...”

“มัวยืนบื้อทำไม! เก็บของต่อสิ!”

ลั่นเสียงตวาดแว๊ดของบาทหลวงของ ยองอิกก็เริ่มมัดรูปปั้นพระเยซูต่อสายตาชินฮูมองคนทั้งคู่ลึบกัน เขามั่นใจแล้วว่าทั้งสองไม่ใช่พ่อลูกกันจริง ดูจากนามสกุลพวกเขาที่เป็นชองกับพัคก็ด้วย คนประสาทกลับแบบบาทหลวงของ ย่อมไม่มีทางปล่อยให้ลูกชายใช้นามสกุลภรรยาแน่

ชินฮูไล่ลั่นกวาดกระพุ่มแก้มพลางจ้องคนทั้งสอง ยองอิกเอ่ยถาม

“เราจะไปไหนกันครับ”

“ก็ต้องไปเมืองมกโพธิ์”

“จะทอดทิ้ง...เมืองยงอินหรือครับ พระผู้เป็นเจ้าทรงปกป้องเมืองนี้...”

“เฮ้ย! ไอ้เด็กเวอร์นี่ พระผู้เป็นเจ้ากับผีนะสิ หุบปากได้แล้ว! ฉันนี่ละพระเจ้า ฉันเอง! ถ้าฉันจะทิ้ง ใครมันจะปกป้องต่อมิทราบ!”

“...”

“ฉันคิดแล้วว่าอีกไม่นานก็ต้องไป แต่ว่า...แต่ถึงอย่างนั้น...โอ้เอ๋ย...นี่เป็นเมืองที่ฉันอุตส่าห์ปลูกปั้นแท้ๆ...ไม่น่าเชื่อคำพูดพลตรีฮวังเลย...”

บาทหลวงซองทอดสายตามองเพดานอย่างทุกข์ใจ พลังทูปโซฟาด้วยความอัดอั้น ถึงอย่างนั้นหมัดของชายสูงวัยก็ไร้เรี่ยวแรงจนติดกระดอนเมื่อกระทบโซฟา

ยองอิกเหล่มองบาทหลวงซองแล้วเลียบเคี้ยวถาม

“มีแค่ผมกับคุณพ่อหรือครับที่ได้ไป”

“ทำไม”

“แล้วยองมิน...”

“ไอ้เด็กขาดๆ เกินๆ นั้นยังมีชีวิตอยู่อีก разве”

บาทหลวงซองเลิกคิ้วถามแบบแปลกใจจริงๆ

“...”

ยองอิกเฝ้าปาก

ชินฮวอนชื่อยองมินในใจ นี่เป็นชื่อของชายที่เขาเคยเจอในไนต์กอสส์หรือก็คือน้องชายฝาแฝดผู้มีใบหน้าเหมือนยองอิก คนที่ประโคมแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าขาวของแบรนต์เนมเต็มตัว พุดจาตะกุกตะกัก และมีที่ทาร์กไคร์ยองอิกซึ่งตนเรียกแทนว่ฟี่ หากเจ้าตัวกลับไม่ได้รับการดูแลใดๆ ต่างจากยองอิกที่ได้อาศัยใกล้ชิดบาทหลวงซองในนามลูกชาย

ชินฮวอนคาดเดาความสัมพันธ์ของพวกเขาออกแล้ว ทันใดนั้นเขาก็นึกสงสารยองอิก แม้อีกฝ่ายจะเคยขับรถชนเขา แต่ก็เพียงรอบเดียวเมื่อนึกถึงผู้คนมากมายที่เคยถูกจับขังไว้ในหมู่บ้านพื้นเมือง และอีกหลายชีวิตที่ตกเป็นเครื่องสังเวยให้ตัวเขมือบกิน ยองอิกเป็นทั้งผู้กระทำและผู้ถูกกระทำหาว่าถึงที่สุดแล้ว เขาก็จัดเป็นอาชญากรที่ไม่สมควรได้รับการให้อภัย

ยองอีกผู้รูปปั้นพระเยซูติดข้างหน้าต่างตัวเองด้วยใบหน้าหม่นหมอง
สภาพของเขาที่ส่ายกระเป๋ามาหน้าตัวเองติดหลัง ด้านหน้าผู้รูปปั้นติดตัว
ดูแล้วเหมือนทาสรับใช้คอยติดตามขุนนางสมัยก่อนไม่ผิดเพี้ยน

“ไปกันเถอะ แค่นี้ก็พอแล้ว”

บาทหลวงของลูกจากโซฟา ยองอีกเอื้อมมือหยิบปืนบนโต๊ะ จังหวะนั้น
ซินฮุกก็เปิดประตูผาง เขายิงมืออีกฝ่ายดังปัง! โดยที่ยองอีกกับบาทหลวงของ
ยังไม่ทันหันศีรษะมองด้วยซ้ำ

“โอ้ยยยย!”

ลูกกระสุนเจาะทะลุมือยองอีก วิธีการสุนทำให้มืออีกฝ่าย
ขาดครึ่ง มือยองอีกห้อยต่องแต่ง แลเห็นกระดูก เส้นเลือด และกล้ามเนื้อ
ที่เหลือยึดไว้เล็กน้อยอย่างน่าขนลุก

“แหะ” แทแบ็กทำเสียง ชายหนุ่มเบ้าปากแล้วเบือนหน้าหนี

ยองอีกใช้มืออีกข้างกุมมือข้างที่บาดเจ็บ อีกฝ่ายตัวงอ

“อะ...อะไรกันเนีย!”

“...”

“ไอ้คนพวกนี้ แกคิดว่านี่เป็นที่ไหน...”

บาทหลวงของก๊าดฟันกรอด เขาฉวาเอื้อมจะคว้าปืน ปัง! ซินฮุกยิง
อีกนัด ใบหูบาทหลวงของพลันแหวกครึ่งราวกับประเหยหาย

“อ้ากกกก!”

บาทหลวงของกุมใบหูผะหงายหลัง ซินฮุกอย่างสามซุ่มเล็งปืนใส่คนทั้งคู่
จังหวะเดียวกันแทแบ็กก็รีบจัดการคว้าปืนบนโต๊ะมา

“ลุกขึ้นครับ”

ซินฮุกสั่งบาทหลวงของกับยองอีก

“ไอ้พวกคนชั่ว! บังอาจบุกรุกสถานที่รับรองของพระเจ้า ไม่รู้จัก
เกรงกละ...”

บาทหลวงของตวาดดั่งลั่นป่านฟ้าร้องด้วยใบหน้าแดงก่ำ ซินฮุกไม่ใส่ใจ
ซ้ำยังใช้ด้ามปืนฟาดปากอีกฝ่ายก่อนจะพละมจบ

ซินฮุกชักฝีปากบาทหลวงของมาตั้งแต่ครู่ก่อนแล้ว ปากเดียวกัน

[วันที่ 30 ตุลาคมเราจะเริ่มยิงชิปนาวอร์ใส่คาบสมุทรเกาหลีทุกพื้นที่
ขอให้พี่น้องประชาชนทุกท่านโปรดรีบเดินทางมาที่ท่าเรือมกโพ จังหวัดซอนลาใต้โดยเร็วที่สุด
ผู้ติดเชื่อไวรัสจะไม่มีการขึ้นเรือ
พี่น้องประชาชนทุกท่าน...
ขอให้รอดชีวิตมาพบกันครับ]

นี่คือคำประกาศจากรัฐบาลในตอนที่เราไร้เสถียรภาพและเผชิญกับไวรัสชนิดนี้ระบาด
ภาพเหตุการณ์ที่มนุษย์กลายเป็นสัตว์ป่าแล้วกินคนไปทั่วทั้งถนนข้างน้ำสยดสยอง
หากยังไม่อยากตาย แน่นอนว่าต้องหนีออกจากเมืองที่เปรียบดังขุมรกนี้

ฮิซันฮุ อดีตทหารหน่วยรบพิเศษฝีมือดี

ซึ่งตอนนี้รับหน้าที่เป็นบอดี้การ์ดให้คุณชายตระกูลโฮโซอย่าง **อันแทเง็ก**

เขาตั้งใจจะพาเจ้านายไปท่าเรือมกโพตามประกาศจากรัฐบาล

กว่าระหว่างทางกลีบเจออุปสรรคมากมายที่รังทำให้ถึงจุดหมายช้าลง

ทั้งยังได้เผชิญกับความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ด้วยกันตลอดการเดินทาง

แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องออกจากที่นี่ให้ได้ก่อนที่ชิปนาวอร์จะทำลายทุกสิ่ง

เพราะถ้าตายที่นี่ ก็ยอมไม่มี 'วันข้างหน้า' ที่ว่าอีก

อย่าตาย อย่ายอมแพ้

เราทั้งหมดต้องรอดชีวิตมาเจอกัน

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8370-6

9 786161 883706

18+

Angst, Abuse, Cannibalism, Gore